

לשלוח לתחרות השחיה בפורטוגל ממשלחת של שישה שחיינינו, שרבעה מהם נמנים עם חניכיו המחוננים. ימים ספורים אחרי סירובו של יוסף טלקי לשלוח את הילדים לחו"ל — בטענה שאינם בכשר בגלל עונת החורף — קיבלו ארבעת שחיינו הנבחרים מכתבי אתרעה. במכתבים נאמר, כי שחיין שלא יתייצב למתנה האימונים שנקבע לתאריך ה-21 בינואר '77, לא יוכל להשתתף בתחרות הבינלאומית בפורטוגל. שנקבעה לאמצע חודש פברואר. על המכתבים יש נשלחו לשחינים הצעירים היה חתום אבי רחם ("אברשה") גינבורג, המשמש כיושב ראש ועדת השחיה בהתאחדות לספורט. **התור של אברשה.** גינבורג הוכה בתדמיה כאשר נודע לו כי ארבעת המי חוננים מסרבים לטול חלק בתחרות הבינלאומית. היו לו סיבות טובות לכך. שכן, לפי התור בוועדת השחיה, הכפופה לו, התאחדות לספורט, היה זה תורו לצאת לחו"ל. לא בכדי לא השלים אברשה עם רוע הגזירה.

תחת שישמע בעצתו של אישימיקצו יוסף טלקי, ובתוך כך יחסוך להתאחדות לספורט סכום של כ-50 אלף לירות, ביקש אברשה גינבורג לנסוע לחו"ל בכל מחיר. מייד כשהתברר לו סופית שארבעת המחור ננים לא ייצאו לפורטוגל, הוא צירף לי משלחת השחינים ארבעה שחינים אחי רים, שארבעת המחוננים הראשונים עלו עליהם בדרגה אחת או שתיים לפחות.

כל המעוררה בריו ועדת השחיה הבין במהרה את פשר צעדו זה של גינבורג. כי עוד לפני שהבטיח זה את מקומו במשלחת השחינים לחו"ל, הוא ניהל מאבק עם אלי פרוק, נציג מכבי בוועדת השחיה, אשר טען שדווקא לו מגיע להציג טרף למשלחת השחינים בנסיעתה.

בתחרות הבינלאומית שנערכה לפני כחודש ימים, בעיר ליסבון שבפורטוגל, נחלו השחינים הישראליים הצעירים כישלון חרוץ. אחרי שובם ארצה, בשיחות עם עמיתיהם מסגל המחוננים, הסבירו את חולשתם. "אנחנו לא בכשר", הוסיף אחד מהם. "עשינו ממש בושות", הוסיף שחיין אחר בשיחתו עם השחיין המחונן יורם כוכבי, שנשאר בבית בפקודת מאמנו. העובדה שישראל השתתפה בתחרות עם שחינים משלוש מדינות נוספות בלבד — אירלנד, פורטוגל ושחינים מספרד, הנחשבים כסוג ב' ויג' העניקה לישראלים יתרון תיאורטי בצבירת המדליות, שכן לכל מתחרה שלה היה סיכוי גדול ביותר לזכות באחת המדליות הראשונות. אולם ישראל סיימה את התחרות במקום שלפני האחרון. זו היתה הסיבה לכך שמרבית מדוריהם ספורט בעיתונים לא ציינו כלל את התחרות.

עם שובם של השחינים ארצה התברר, מעל לכל צל של ספק, שהסכום בן 40 אלף הלירות הוצא לריק. שמואל ללקין, מנכ"ל ההתאחדות לספורט, הנחשב כאיש החזק של המוסד, טען כי ועדת השחיה האחרונה, לפי קריטריונים משלה, שיש לשגר את משלחת השחינים הצעירים לחו"ל.

אברשה גינבורג, ששימש בראש ה משלחת לתחרות הבינלאומית הוסיף, כי בתחילה הביע טלקי את הסכמתו העקרונית לנסיעה, וכי רק משנודע לו שלא ישמש כראש משלחת או כמלווה, החל טוען שהנסיעה תהיה ביזבוז.

בעזרת הילדים. דבר אחד ברור: התחרות הבינלאומית שנערכה בליסבון אינה מצוינת כלל בלוח תחרויות השחיה הבינלאומי של שנת 1977. מאמן בכיר, שביקש להישאר בעילום-שם, טען גגד דעתם של ללקין וגינבורג: "לעסקנים בהתאחדות לספורט נדמה, שבעזרת הילדים הם יתפכו את ועדת השחיה לחבר רתנסיעות. אני לא מאמין שמאמן כר דעת, המכיר את יכולתם של השחינים הצעירים בעונת החורף שנחשבת כעונה מתה, ישלח שחינים ישראלים לתחרות בינלאומית. פה, בנסיעות לחו"ל, השיקול של ועדת השחיה הוא רק שעוד עסקן ייסע לחו"ל".

פרשת הנסיעה לפורטוגל העמיקה עוד יותר את הקרע בין טלקי לבין ועדת השחיה. לטלקי נמאס להילחם במימסד הספורטיבי. יש לו נימוקים טובים לחשוש שידם של עסקנים בוחשת מאחרי מה ש נראה לו כמסע המכוון נגדו. חליפותי

(המשך בעמוד 50)

לעזוב. עם זה עוד יכולנו להסתדר. ה בעייה העיקרית היתה — היחס: יחס אל אמא ואבא בעבודה, ואלי באוניברסיטה. לא היה יחס אנושי, ובטח לא יחס של עם שרוצה וצריך לקלוט עולים חדשים. אמא באה כל יום מהעבודה כשהיא בוכה. אבא לא בכה, כי הוא גבר, אבל גם הוא היה רוצה מאד לבכות. במלון שבו הוא עבד, מלון דבור בחיפה, הוא עבד טוב, כי בעצם, כל מי שבא מרוסיה רגיל לגורמות עבודה גבוהה. היו מרוצים ממנו שם, עד ליום שבו ניסה לבקש תוספת למשכורת. מאז החלו למצוא בו פגמים, להעליב אותו ולפגוע בו בדרכים שונות.

(מנהל מלון דבור סירב להשיב לשאלות הועלת הזה בדבר פרטים על איכות עבדו דתו של אביו של יורי, משה נאפוך. מנהל המיטבה במלון סיפר שנאפוך הוא עובד מסור, וכי אין כל תלונות על טיב עבודתו). אמא היתה חולה עם חום גבוה, נזכר יורי, ושכבה כמה שבועות בבית, אבל הרופאה בסניף קופת-חולים של ההסתדרות התעקשה שאמא תבוא למיטבה, ולא הסכימה לבוא אלינו לביקור בית. כי סוף הומנו אמבולנס פרטי, לקחו אותה לבית-חולים, ושם התברר שהיא זקוקה לגיתות דחוף.

פניתי לחברה-הכנסת בן-ציון קשת, ש

סיפורו האישי של עולה צעיר

מרוסיה, ששבת רעב כדי לזכות

ברישיין-עלייה - ויורד מהארץ מאוכזב

מדוע אנחנו יורדים?

שמעתי שהוא ראש ועדת הקליטה של הכנסת. הוא שמע, הבטיח שיהיה בסדר, ושלח אותי הביתה. תרגיע את ההורים, אני מטפל בעניין שלכם, יהיה טוב, אמר לי. אבל כמו שאופייני כאן בארץ, שכש שמעתי ממנו כלום, פניתי למעריב. רציתי לספר להם קצת על קשיים של מישפחת עולים אחת, לפני שיהיה מאוחר מדי, הם לא טרחו בכלל להשיב לי. כל הזמן אמרנו לעצמנו: זה, עניין של זמן, אבל הזמן עבר, ושום דבר לא עזר.

"אני לא חושש מבעיות. להיפך, אני תר שב שכלי בעיות אין טעם לחיים, אין אתגר. אבל כאשר אתה רואה כל יום רק בעיות ובעיות, אתה מתחיל לראות הכל שחור. אני כבר לא זוכר מתי חייכנו בבית.

"לי היתה זו מכה, כשהורים התי חילו לדבר על ירידה. התחלתי לדבר על ליבם, להיאבק איתם. אבל הגעתי לי מסקנה שמדובר פה בקיום של המישפחה, ובחיים של אבא ואמא שלי שהלכו ונגז מרו, הלכו וככו. לעצמי אני יכול להשוות להתמודד עם קשיים, אבל להם התביישתי לומר שימשיכו לסבול. הם לא היו ציונים באופן מיוחד, ועלו ארצה רק בגללי.

כמו לחיות

בגן-חיות!

אני עדיין מתוך מניעים ציוניים. התלכתי לבוא למרות שיכולתי ישר מוינה להמשיך לאמריקה, או להישאר ב' אוסטריה. כרגע אנחנו חושבים על ירידה לאוסטריה.

"לציונות הגעתי דרך בית-הכנסת ב' מוסקבה. היתה שם מין אחווה מיוחדת. אתה בא שם לבית-הכנסת בחגים, רואה את כולם שרים יחד, מתפללים יחד, עומדים מול השטרנים ביחד, ואתה מרגיש מין שותפות. זה מה שגרם לבניתי הש' קפתי על ישראל והיחידות. בית-הכנסת לא היה מקום דתי. לגבי רוב האנשים שבאו לשם זו היתה נקודת-מיפגש, ואני

יורי עולה

החלטנו שהדרך הטובה ביותר לעזוב את ישראל, והגענו למסקנה שלא יהיה מוסרי לעזוב את ישראל עם דרכון ישראלי. אורח של מדינה, חי בה. אם אני לא מתכוון לחיות כאן, מדוע עלי להצטרף בכל מקום שבו אשאל, שאני ישראלי? במילים אלה נפתח וידויו של יורי נאפוך, עולה חדש מרוסיה שהיה ליט, יחד עם מישפחתו, לרדת מן הארץ.

לא היה לו קל, לסטודנט בן 22, בעל רעמת השיער, הדובר עיברית רהוטה ב' מיבטא כימעט צברי, לספר על המניעים והסיבות שהביאו את מישפחתו להחליטה קשה זו. עצבנותו ניכרת בו היטב. הוא מרבה למולל באצבעותיו, נע כל העת על מושבו באי-נוחות, ומעשן בשרשרת.

ההורים שלי

באו בגללי!

הגעתי לישראל הדבר, לפני שלושה שנים, מספר יורי, "וזה עלה לי בקשיים רבים, כיוון שלמדתי ב' אוניברסיטה מוסקבה מדעי המחשב, ו' מייד עם הגשת הבקשה לאשרת יציאה זרקו אותי מהאוניברסיטה וגוייסתי לי צבא האדום. יצאתי למאבק נגד הגזירה. פתחתי בשביתת-רעב, פניתי לעיתונאים אמריקאיים, שביקרו בדיוק באותה תקופה עם הנריקסנינג'ר במוסקבה, ולבסוף ניר צחתי. קיבלתי אישור לצאת את רוסיה לבד, תוך חמישה ימים. באתי ארצה. בתחילה לקיבוץ בית-אלפא ואחר-כך לי מעונות הסטודנטים בחיפה, שם התחלתי ללמוד היסטוריה כללית וסוציולוגיה. הר הורים שלי הצטרפו אלי כעבור שנה.

"אמא התקבלה לעבודה במשרד, כי כלכלנית. אחרי 20 שנות ניסיון בעבודה ב' ברוסיה, אמרו לה כאן: את לא יודעת כלום, ניסיון של רוסיה לא שווה שום דבר. אבא היה 25 שנים קצין בצבא הסובייטי, כאן הוא הצליח להתקבל כי מדיח-כלים במלון.

"אבל אני לא חושב שזה מה שגרם לנו